

[Alvilda Larsen.]

og med råb om højere produktion har haft en produktionsnedgang på 10 pct.

Alt dette, synes jeg, gør det tvingende nødvendigt, at man tager hele boligstøtte-loven op til revision. Vi fremførte dette ønske allerede ved begyndelsen af samlingen, og vi gentager dette ønske i dag. Jeg gør opmærksom på, at vi allerede i oktober måned i fjor fandt det betimeligt, at der blev stillet flere millioner til rådighed for boligbyggeri, og at man gennemførte en ændring, således at lånegrænserne for statens lån forhøjes. Udviklingen er siden fortsat i en stadig mere uheldig retning, og derfor mener vi, at vi nu bør have en revision af boligstøtteloven med det formål at ændre de katastrofale forringelses- og nedskæringsparagraffer, som et flertal af borgerlige partier her i folketinget sidste år fik regeringen med til.

Mit parti kan støtte gennemførelsen af den her foreslåede mindre ændring, men jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at jeg i sin tid ved lovens behandling gav udtryk for, at vi ikke havde sympati for den form for boligbyggeri, der omfattes af lovens kap. V. Efter vor opfattelse er der her tale om et spekulations- og luksuspræget byggeri, og jeg advarede især meget kraftigt imod den udvidelse, der skete ved, at etagebyggeri på indtil 36 lejligheder kunne opnå statslån efter kap. V. A. Det er derfor glædeligt, at det radikale venstre, som dengang ønskede denne udvidelse, allerede har fået betænkeligheder og nu giver kommunisterne ret. Med det her foreliggende lovforslag vil man jo bøde på nogle af de værste urimeligheder på dette område.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne sagde i sin fremsættelsestale, at den låneform, der omhandles i kapitel V., har vist sig at være meget stærkt efterspurgt. Ja, det tror jeg. Sandheden er nemlig, at det forretningsmæssige byggeri, der er tale om i kapitel V., er en indbringende forretning for bygherrerne, og den må såvel lejere som skatteydere betale med kæmpesummer.

Salgssummen for dette byggeri er ikke underkastet boligministeriets kontrol, og når den forretningsmæssige kapital netop søger ind i dette byggeri fremfor i andre erhvervsområder, er det, fordi forrentningsmulighederne her er særdeles gode og lovende. Jeg kan slet ikke se det rimelige i, at staten skal støtte den private spekulation i udlejningsejendomme, og jeg vil benytte lejligheden til at bede den højtærede fungerende boligminister — da det jo er den højtærede finansminister, vi har for os, vil han sikkert kunne besvare mit spørgsmål — om at oplyse mig og folketinget om, hvor mange af statens midler der anvendes til netop dette byggeri. Hvor meget drejer det sig indtil i dag om i penge? Desuden vil jeg bede den højtærede minister give nogle oplysninger om betingelserne for udlejningen af lejlighederne i dette kap. V. A.-etagebyggeri.

De gode forrentningsmuligheder, der i dette byggeri er for kapitalstærke bygherrer, er den ene side af sagen, men der er også en helt anden side, som vi bør sætte et stort spørgsmålstegn ved, og som jeg synes bør undersøges nærmere. Der er i dette boligbyggeri tale om et indskud fra lejerne på 5 000—6 000—10 000, ja, en enkelt gang helt op til 20 000 kr. for en lejlighed. Der kræves 20 000 og 10 000 kr. i indskud for at få en lejlighed i dette byggeri, og dertil kommer, at huslejen i almindelighed ligger mindst 50 pct. højere end den tilsvarende husleje i f. eks. det almennyttige byggeri. Jeg vil gerne bede ministeren oplyse, om det er rigtigt. Jeg mener, ministeren bør udtale sig, for hvis det er rigtigt, kan det hævdes, at lejerne betaler så store indskud, at der i virkeligheden er tale om, at det er dem, der har kapitalen i ejendommene, at det er dem, der ejer eller burde eje de huse, de bor i, og det er jo ikke tilfældet. Givet er det, at bygherrerne i disse tilfælde ikke har meget andet med husene at gøre, end at de har ladet dem opføre med hjælp fra staten og har taget fortjenesten ved byggeriet, medens det er lejernes penge, der står i dem. På denne baggrund er det natur-